

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2Co/194/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 0018204217
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 12. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Slovinská
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:0018204217.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Slovinskej a sudkýň JUDr. Zuzany Matyiovej a JUDr. Aleny Mikovej v spore žalobcov 1. N. K., I.. XX.XX.XXXX, Z. V.. W. XXXX/XX, XXX XX W., 2. V. X., I.. X.X.XXXX, Z. W. XXXX/XX, XXX XX W., 3. Mgr. V. K., I.. XX.X.XXXX, bytom I. H. XX, XXX XX I., 4. Mgr. Y. B., I.. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX B. XXX, 5. V. X., I.. X.X.XXXX, Z. T. XXX, XXX XX W., 6. W. X., I.. XX.X.XXXX, Z. L. XXXX/X, XXX XX W., 7. S. X., I.. XX.XX.XXXX, Z. I. Y. XXXX/X, XXX XX W., všetci žalobcovia zastúpení JUDr. Mikulášom Pavlíkom, advokátom, so sídlom Štefana Kuku 14, 071 01 Michalovce, proti žalovaným: 1. AHA, s.r.o. Košice, IČO: 31708765, so sídlom Štefana Kuku 12, 071 01 Michalovce, zastúpenému KRAL PARTNERS s.r.o., so sídlom Kukučínova 7, 040 01 Košice, IČO: 47244143, 2. Mesto Michalovce, Námestie osloboditeľov 1015/30, 071 01 Michalovce, o určenie predmetu dedičstva, o odvolaní žalobcov proti rozsudku Okresného súdu Michalovce č.k. 19C/43/2018-246 zo dňa 29.4.2019 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

P r i z n á v a žalovanému v 1. rade náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcom v plnom rozsahu. Vo vzťahu žalobcov a žalovaného v 2. rade náhradu trov odvolacieho konania navzájom nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Michalovce ako súd prvej inštancie rozsudkom č.k. 19C/43/2018-246 zo dňa 29.4.2019 rozhodol takto:

I. Súd konanie v časti určenia predmetu dedičstva k novovytvoreným parcelám č. 1838/225, 1838/226, 1838/249, 1838/250 a 1838/538 zastavuje.

II. Vo zvyšku žalobu zamietá.

III. Priznáva žalovanému v 1. rade právo na náhradu trov konania v pomere 100%, ktoré sú povinní žalovanému nahradiť žalobcovia spoločne a nerozdielne.

IV. Priznáva žalovanému v 2. rade právo na náhradu trov konania v pomere 100%, ktoré sú povinní žalovanému nahradiť žalobcovia spoločne a nerozdielne.

2. Rozhodol tak o žalobe žalobcov, ktorou sa domáhali určenia, že do dedičstva po nebohom V. X., I.. X.X.XXXX, zomrelom XX.XX.XXXX a manželke F. X., rod. B., I.. XX.X.XXXX a zomrelej XX.X.XXXX patria nehnuteľnosti pôvodne vedené na LV č. XXXX a č. 6606 kat. územie W., pričom nehnuteľnosti boli novovytvorené parcely už podľa geometrického plánu znalca z odboru geodézie a kartografie R.. W. V., B.. č. 914908 - 1/2015 zo dňa 24.4.2015. Ide o novovytvorené parcely KN C 1838/514, KN C 1838/515, (vytvorené z parcely registra K NC 1838/1, vedenej na LV č. XXXX, kat. úz. W. vo vlastníctve žalovaného v 2. rade) a ďalšie novovytvorené parcely a to KN C 1838/225, KN C 1838/226, KN C 1838/228, KN C 1838/249, KN C 1838/250, KN C 1838/538, KN C 1838/293, 1838/516, 1838/517, KN C 1838/518 a KN C 1838/519, vedené na LV č. XXXX, kat. úz. W. vo vlastníctve žalovaného v 1. rade.

3. Žalobu žalobcovia odôvodnili tým že Povereníctvo pôdohospodárstva a pozemkovej reformy v Bratislave výmerom č. 862/49 zo dňa 16.4.1949 podľa § 1 ods. 1 nariadenia č. 104/1946 Sb. N. SNR v znení nariadenia č. 94/1946 Sb. N. SNR pridelo V. X. a manželke F. L. B. pozemky v kat. území W. o celkovej výmere 41800 ha, ktoré sú v prídellovom pláne označené ako zápisnica č. 2897 časť parcely č. 6414, graf. ozn. č. A 460 roľa o výmere 2.0000, zápisnica č. 2895 časť parcela č. 6367, graf. ozn. č. A 492, roľa o výmere 2.0000, zápisnica č. 2895 časť parcel. č. 6614, graf. ozn. č. B 335, st. pozemok vo výmere 0.1800. Tento výmer je verejnou listinou dokazujúcou vlastnícke právo prídelcu k prídelenej poľnohospodárskej nehnuteľnosti, na základe ktorej príslušný knihový súd urobí záznam vlastníckeho práva v prospech prídelcu bez podmienky dodatočného ospravedlnenia (článok IV. bod 1 výmeru). Podľa článku III. bod 6 uvedeného výmeru všetky podmienky prídela platia aj pre právnych nástupcov prídelcu s tým. Žalobcovia sú právní nástupcami prídelcov, ktorí prídelcovia tieto nehnuteľnosti reálne prevzali do svojho výlučného vlastníctva a na týchto nerušene bez akéhokoľvek obmedzenia hospodárili až do kolektivizácie približne v roku 1960. O tom, prečo nedošlo k zápisu predmetných nehnuteľností do pozemkovej knihy na právnych predchodcov žalobcov nie je žalobcom známe. Rozhodnutím Okresného národného výboru finančného odboru v Michalovciach č. Fin. 38/1981 zo dňa 5.12.1989 bolo priznané Mestu Michalovce právo hospodárenia k nehnuteľnostiam skonfiškovaného majetku po F. M., v ktorej výmere je aj časť pozemkov žalobcov. Táto časť v súčasnom období je vedená na listoch vlastníctva v prospech žalovaných v 1. a 2. rade. Oprávnenosť svojho nároku žalobcovia preukazovali aj tým, že časť nehnuteľností, ktoré boli výmerom prídelené do vlastníctva ich právnych predchodcov (ide o prídela A - 460) je vedená priamo na ich mená a to na LV č. XXXX kat. úz. W. ako parcela KN E č. 6414/5, 6414/17 a 6414/18, čo predstavuje výmeru 6902 m². Nevysporiadaná je časť výmery o rozlohe 13.009,8 m², ktorá je predmetom tohto konania a ktorá výmera je vlastne vo vlastníctve žalovaných v 1. a 2. rade. Žalobcovia odôvodňovali svoj nárok aj judikatúrou Najvyššieho súdu, z ktorej je zrejmé, že vlastníctvo k poľnohospodárskej pôde nadobudli prídelcovia priamo na základe výmeru a vlastníctvo im zostalo zachované až do smrti a nehnuteľnosti mali byť prejednané v dedičskom konaní po nich.

4. Žalovaný v 1. rade sa k žalobe vyjadril tak, že aj keď výmera vlastníctva pôdy je verejnou listinou dokazujúcou vlastnícke právo prídelcu prídelenej poľnohospodárskej nehnuteľnosti, žalobcovia v 1. rade nepredložili originál tohto výmeru, ani prídellovú listinu, ktorá mala určiť podrobné podmienky prídela, žalobcovia neoznačili dôkazy na preukázanie tej skutočnosti, že skutočne došlo aj k odovzdaniu prídelených nehnuteľností do držby ich právnym predchodcom. Navyše, z fotokópie výmerov o vlastníctve pôdy vyplýva, že uvedený výmer je neplatný, čo vyplýva z prílohovej listiny a výmeru Rady MSNV o náhrade. Skutočnosť, že právnym predchodcom žalobcov bol výmer zrušený, nasvedčuje aj list bývalej Štátnej sporiteľne v Bratislave zo dňa 10.10.1957, z ktorého je zrejmé, že právny predchodca žalobcov X. V. s manželkou ako bývalí prídelci mali prídela v kat. úz. W., ktorého sa vzdali a bol im vyrubený užívaci poplatok v sume 640 Kčs. Je teda zrejmé, že právnym predchodcom žalobcov bol daný výmer o vlastníctve pôdy, tento bol následne zrušený, nakoľko sa prídelu vzdali a bol im vyrubený užívaci poplatok, teda došlo aj k prípadnému zániku ich vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam. V. X. a jeho manželka patrili medzi tzv. odchádzajúcich prídelcov, čo je zrejmé aj zo zoznamu odchádzajúcich prídelcov k 1.6.1954. V prejednávanej veci sa žalobcovia domáhajú určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ktoré boli v plnom súlade so zákonom č. 229/1991 Zb. rozhodnutím Pozemkového úradu v Michalovciach vydané pani W. M. ako oprávnenej osobe, pričom povinnou osobou bolo Mesto Michalovce, ktoré sa vlastníkom týchto nehnuteľností stalo na základe hospodárskej zmluvy zo dňa 5.12.1989. Správnosť tohto rozhodnutia bola potvrdená aj rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach vydaným v rámci správneho súdnictva č.k. 1S 11/1994. Je teda nesporné, že nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom žaloby v rozhodnom období vymedzenom zákonom č. 229/1991 prešli na štát, resp. na inú právnickú osobu a v rámci reštitučného nároku boli vydané W. M.. Išlo o skonfiškovaný nehnuteľný majetok, ktorý bol rozdelený medzi prídelcov, avšak nehnuteľnosti prešli na štát a následne Mesto Michalovce bez právneho dôvodu. Žalobcovia mali možnosť domáhať sa zmiernenia majetkových krívd spáchaných štátom v čase rozhodného obdobia a postupom a spôsobom zakotveným v zákone č. 229/1991 Zb. Toto právo si však neuplatnili a podľa žalovaného im toto právo zaniklo. Podľa žalovaného v 1. rade žalobcami preukázaná skutočnosť, že sú spoluvlastníkmi nehnuteľností zapísanými na LV č. XXXX kat. úz. W. vo vzťahu k predmetu konania je právne bezvýznamná. Žalobcami predložená prídellová listina nekorešponduje v konaní predloženým výmerom a nepatrí k nemu. Predložený výmer o vlastníctve pôdy je zo dňa 16.4.1949, pričom predložená prídellová listina je zo dňa 2.2.1955 a upravuje prídela iného majetku a to parcely č. 6401/3 stavebného pozemku o výmere 800 m².

5. Žalovaný v 2. rade sa taktiež vyjadril s tým, že Mesto Michalovce nadobudlo k predmetným pozemkom právo hospodárenia na základe zmluvy zo dňa 5.12.1989 a na pozemky bol uplatnený reštitučný nárok podľa zákona č. 229/1991 Zb., pozemky boli vydané W. M.. Žalobcovia si neuplatnili reštitučný nárok a tak im došlo k zániku ich práva, pretože uplynula hmotnoprávna prekluzívna lehota na uplatnenie si nároku. Obaja žalovaní žiadali žalobu zamietnuť.

6. Žalobcovia podaním zo dňa 6.3.2019 označeným ako upresnenie petitu žaloby zobrali žalobu v časti určenia predmetu dedičstva k novovytvoreným parcelám č. 1838/225, 1838/226, 1838/249, 1838/250 a 1838/538 späť, a preto súd za súhlasu žalovaných konanie v tejto časti podľa ust. § 144, § 145 ods. 2 a § 146 ods. 1 Civilného sporového poriadku (CSP) konanie zastavil.

7. Súd prvej inštancie vykonal rozsiahle dokazovanie, vec právne posúdil podľa ust. § 6 ods. 1 nariadenia SNR č. 104/1945 Sb., podľa § 1 ods. 2, § 23 ods. 1,2 tohto ustanovenia, podľa § 132 ods. 1 zákona č. 141/1950 Sb. a vo veci rozhodol.

8. Uviedol, že žalobcovia sa domáhali určenia, že do dedičstva po poručiteľovi V. X. F. F. X. patria nehnuteľnosti, ktoré im boli pridelené Poverením pôdohospodárstva a pozemkovej reformy v Bratislave výmerom č. 862/49 zo dňa 16.4.1949 podľa § 1 ods. 1 nariadenia č. 104/1946 Sb. n. SNR o vlastníctve pôdy pridelenej podľa nar. č. 104/1945 Sb. n. SR v znení nar. č. 94/1946 Sb. n. SNR. Súd v prvom rade skúmal, či žalobcovia majú na určovacej žalobe podľa § 137 písm. c) CSP naliehavý právny záujem a dospel ku kladnému záveru, pretože žalobcovia vzhľadom na tvrdený rozpor medzi skutočným a zapísaným právom vlastníctva majú takýto záujem. Z hľadiska hmotnoprávneho základu uplatneného nároku museli však preukázať, že ich právni predchodcovia V. X. manželka Anna v čase smrti, teda v roku 1968, resp. 1987 boli vlastníkami predmetných nehnuteľností. Súd konštatoval, že napriek predloženiu výmeru o vlastníctve pôdy nemal preukázané, že právni predchodcovia žalobcov vlastnícke právo k tvrdeným nehnuteľnostiam skutočne na základe výmeru nadobudli a že boli vlastníkami nehnuteľností aj v čase smrti, a to z uvedených dôvodov.

9. Súd zistil, že je nepochybné že výmer o vlastníctve pôdy č. 849/49 bol vydaný a na jeho základe boli V. X. a jeho manželke Anne boli prikázané do vlastníctva nehnuteľnosti pôvodne vedené v zápisnici č. 2897 a č. 2895, a to časti parciel 6414, 6367 a 6614) v kat. úz. W., ktoré pôvodne patrili F. M.. Podľa identifikácie parciel dielu A-460 výmeru išlo o parcely, ktoré sú predmetom tohto sporu. Výmer bol vydaný podľa vykonávacieho nariadenia č. 104/1946 Sb. k nariadeniu č. 104/1945 Sb. a ním sa preukazovalo vlastnícke právo k nehnuteľnostiam vo výmere uvedených. Toto nadobudnutie vlastníckeho práva však nebolo absolútne a za určitých podmienok sa predpokladala aj strata tohto vlastníctva, napríklad odňatím prídely, či iným spôsobom, napríklad vzdaním sa prídely podľa § 132 ods. 1 Stredného občianskeho zákonníka. Súd prisvedčil obrane žalovaných, že aj keď neexistuje žiaden priamy dôkaz o odňatí prídely V. X. a jeho manželke Anne, vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že v čase smrti tieto osoby už neboli vlastníkami žalovaných nehnuteľností. Boli totiž vykonané listinné dôkazy a hlavne z listu Poverenia pôdohospodárstva a pozemkovej reformy zo dňa 6.7.1950 vyplynulo, že pôvodné prídely boli revidované a pracovná skupina pre pozemkovú reformu v Michalovciach bola požiadaná, aby poverením urýchlene predložili osvedčenia tých prídelcov, ktorí sa prídelov vzdali, teda aby predložila pôvodiny výmerov o vlastníctve pôdy a ktoré originály výmeru neboli vrátené, majú byť zrušené. Aj z listu KNV Prešov bolo preukázané, že evidovali veľké množstvo tzv. odchádzajúcich prídelcov, preto sa prídelový plán revidoval celý a bol vytvorený nový prídelový plán s účinnosťou od 1.4.1954. Z konečného prídelového plánu z roku 1955 bolo preukázané, že skonfiškované pôdohospodárske majetky F. M. v kat. úz. W. boli pridelené Štátnym majetkom v Strážskom. Podľa priloženého zoznamu skonfiškovaných parciel pre štátne majetky patrili aj parcely č. 6367, 6414 a 6614, teda parcely, ktoré sú predmetom tohto konania. V zozname odchádzajúcich prídelcov sú evidovaní aj V. X. a jeho manželka. Zo zoznamu vyplýva, že ich prídel predstavoval 4 ha a 1.800 m², teda plochu, ktorú mali výmerom o vlastníctve pôdy pridelenú a prídelcovia prídel užívali štyri roky. Aj podľa listu Štátnej sporiteľne a jej zoznamu odchádzajúcich prídelcov ku dňu 1.4.1954 sú V. X. a manželka Anna označení za odchádzajúcich prídelcov, t. j. za tých, ktorí sa prídelu vzdali. Aj z listu prídelcov adresovanému poverením zo dňa 20.8.1953 vyplynulo, že im boli pridelené poľnohospodárske pozemky z konfiškátu, ktoré však dlho neužívali, pretože im boli v roku 1952 odobraté Štátnymi majetkami v Strážskom, avšak o poľnohospodársku pôdu už nežiadali, žiadali len prideliť stavebné pozemky. Medzi týmito žiadateľmi je tiež uvádzaný V. X.. Pravdepodobne na základe tejto intervencie a následnej intervencie poverenia listom zo dňa 27.8.1953, ktorý bol adresovaný KNV v Košiciach bol aj V. X. prídelovou listinou zo

dňa 2.2.1955 pridelený stavebný pozemok č. 6401/3 o výmere 0,08 ha za prídellovú cenu 1.600,- Kčs. Je preto nepochybné, že právni predchodcovia žalobcov o svoj prídela a teda aj o vlastnícke právo k nemu prišli a to či už odňatím prídela alebo jeho vzdaním sa. Preto aj keď žalobcovia disponujú výmerom o vlastníctve pôdy z listu poverenictva krajskému úradu vyplýva, že poverenictvo žiadalo vrátiť originály výmerov o vlastníctve pôdy odchádzajúcich prídeltcov na ďalšie konanie. Ak prídeltcovia nevrátia originály prídeltcov príslušná obvodná komisia má vrátiť kópiu výmeru odchádzajúceho prídeltcu. Vyplývalo teda z toho, že odchádzajúci prídeltca alebo ten, komu prídela bol odňatý, nemusel vždy listinu vrátiť a poverenictvo s takouto možnosťou aj počítalo, preto samotná existencia listiny v držbe prídeltcu nie je vždy bez ďalšieho aj verejnou listinou spôsobilou preukázať vlastnícke právo k prídela. Z dokazovania teda vyplývalo, že V. X. s manželkou pridelené nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom tohto sporu užívali iba po dobu štyroch rokov, vyplýva to z vykonaného dokazovania, lebo aj podľa ich vlastných vyjadrení v liste odídených prídeltcov im prídely boli odňaté v roku 1952 štátnymi majetkami v Strážskom. Za štvorročné užívanie boli pritom povinní zaplatiť aj poplatok v sume 640,- Kčs.

10. Súd prvej inštancie sa stotožnil aj s právnou argumentáciou žalovaných, že ak k prípadnému odňatiu prídela došlo bez právneho dôvodu a v rozpore so zákonom, mali prídeltcovia alebo iné oprávnené osoby uplatniť si k týmto pozemkom reštitučný nárok podľa § 6 ods. 1 písm. p) zák. č. 229/1991 Zb., prípadne pre účely občianskoprávnej žaloby o určenie vlastníckeho práva preukázať, že prídela odňal nepríslušný orgán. Na tom, že žalobcovia nepreukázali vlastnícke právo svojich právnych predchodcov ku dňu ich smrti nemení ani tá skutočnosť, že na základe výmeru o vlastníctve pôdy bolo k časti prídela zapísané vlastnícke právo na právnych predchodcov žalobcov, ktoré následne nadobudli dedením aj žalobcovia, nehnuteľnosti evidovaný na LV č. XXXX k súčasným parcelám KNE 6414/5, 6414/17 a 6414/18. Tvrdenie žalobcov, že ich právni predkovia - prídeltcovia predmetné nehnuteľnosti nerušene užívali 11 rokov, teda od 1949 do roku 1960 je vyvrátené listom samotných prídeltcov poverenictvu zo dňa 20.8.1953, kde sami uvádzajú, že im nehnuteľnosti v roku 1952 boli odňaté štátnymi majetkami, a teda nemohli nehnuteľnosti užívať do roku 1960. Nehnuteľnosti ako vyplýva z konečného prídeltového plánu boli v roku 1955 ako konfiškát pridelené štátnym majetkom Strážske, teda nešlo o prevzatie pôdy individuálnych vlastníkov do užívania štátneho majetku, ale išlo o prídela zo skonfiškovanej pôdy na základe nariadenia č. 104/1945 Sb. Z korešpondencie vtedajších úradov jednoznačne vyplýva, že revízia sa musela vykonať z dôvodu veľkého počtu odídených prídeltcov a išlo o veľké plochy, ktoré nebolo možné prikázať súkromnej osobe, preto sa práve pozemky prídeltli do užívania štátneho majetku.

11. Aj z hospodárskej zmluvy Fin. č. 38/1989 zo dňa 5.12.1989 je preukázané, že k tomuto dňu bol ako majetok štátu evidovaný aj majetok v súčasnosti identifikovaný ako parc. č. 1838/1, ktorý patrí žalovanému v 2. rade, a ktorá bola súčasťou majetku uvádzaného aj vo výmere o vlastníctve pôdy, ktorý predložili žalobcovia, ako parc. č. 6414 zo zápisnice 2897 kat. úz. W.. Právoplatným reštitučným rozhodnutím z roku 1993 pozemkový úrad ako príslušný orgán rozhodol vo veci oprávnenej osoby W. M. proti povinnej osobe Mesto Michalovce tak, že jej bolo prinavrátené a priznané vlastnícke právo k nehnuteľnostiam pôvodne vedeným v pozemnoknižných vložkách 2895 a 2897 kat. úz. W., teda nehnuteľností, ktoré sú predmetom sporu, boli evidované ako majetok štátu, následne k časti žalovaných nehnuteľností po skončení reštitučného konania došlo k prevodu vlastníckeho práva z W. M. I. S. H.-M. a následne v časti na žalovaného v 1. rade.

12. Parcely, ktoré ostali predmetom tohto sporu sú teda vo vlastníctve sčasti žalovaného v 2. rade na LV č. XXXX ako parc. 1838/1 a sčasti žalovaného v 1. rade vedené na LV č. XXXX ako parc. 1838/228, 1838/502, 1838/503, 1838/504 a 1838/507 kat. úz. W.. Žalobcovia sa domáhali určenia vlastníckeho práva aj k časti parcely 1838/497, táto však podľa identifikácie parcel netvorila súčasť prídela pod A-460. Žalovaný v 1. rade preukazoval svoje nadobúdacie tituly, ako aj dobrú vieru, ktorá vychádzala z pravdivosti údajov v katastri pri nadobúdaní predmetných nehnuteľností. Súd prvej inštancie sa zaoberal aj požiadavkou žalovaného v 1. rade zaoberať sa prípadným vydržaním vlastníckeho práva, ktorá požiadavka je v súlade s rozhodnutiami Ústavného súdu Slovenskej republiky. Súd však vychádzal zo žalobného petitu a konštatoval, že predmetom konania je určenie predmetu dedičstva, teda určenie vlastníckeho práva ku dňu smrti poručiteľov V. F. F. X.. Navrhované určenie sa teda vzťahuje k okamihu smrti poručiteľa a ako ustálila judikatúra, okolnosti, ktoré nastali po tomto okamihu, nemôžu mať vplyv na rozhodnutie súdu, teda ani okolnosti následných prevodov vlastníckeho práva k dotknutým nehnuteľnostiam. Následne však citoval aj z rozhodnutia ústavného súdu s tým, že aj v prípade určenia vlastníckeho práva ako aj v prípade určenia, že nehnuteľnosti patria do dedičstva po poručiteľovi v oboch prípadoch ide obdobné určovacie žaloby, v ktorých musia byť uvedené princípy ochrany dobrej

viery dobromyseľného nadobúdateľa chránené rovnakým spôsobom. Inak povedané, úvahy krajského súdu podporené staršími judikatórnymi závermi najvyššieho súdu vo svetle preferovaného princípu ochrany dobrej viery dobromyseľného nadobúdateľa neobstoja. Ak má totiž určovací žaloba okrem iného aj preventívny charakter, má predchádzať ďalším sporom, nemožno vidieť rozumný dôvod na to, aby sa otázka dobrej viery nadobúdateľa, ktorý je evidovaný v katastre nehnuteľností ako vlastník, neskúmala v konaní o určenie, že nehnuteľnosti patria do dedičstva po poručiteľovi a aby všeobecné súdy v podstate umelo predlžovali stav právnej neistoty a nútili strany do podávania ďalších žalôb, ktorých by sa táto otázka následne riešila. Súd pri rozhodovaní vychádzal z toho, že žalobcovia nepreukázali, že ich právni predchodcovia boli v čase smrti vlastníkmi dotknutých nehnuteľností a ako nedôvodnú žalobu zamietol.

13. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 256 ods. 1 CSP v časti späťvzatej žaloby, preto plnú náhradu trov konania priznal úspešným žalovaným.

14. V zákonnej lehote žalobcovia podali odvolanie a navrhli, aby odvolací súd rozsudok zrušil v celom rozsahu a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, prípadne ho zmenil v zmysle návrhu žalobcov. Nesúhlasili s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie v bode 38. a 39. a 40. a s jeho konštatovaním, že nemal preukázané, že právni predchodcovia žalobcov skutočne k tvrdým nehnuteľnostiam na základe výmeru vlastnícke právo nadobudli a že v čase smrti boli vlastníkmi týchto nehnuteľností. Pôdohospodársky majetok bol skonfiškovaný podľa nariadenia SNR č. 104/1945 Sb. a mohol byť pridelovaný do vlastníctva osobám uvedeným v § 6 tohto nariadenia za prídellovú cenu a prídelfcom sa vydávali výmery o vlastníctve pôdy. Výmery sa vydávali Poverením pôdohospodárstva a pozemkovej reformy ešte pred zaplatením prídellovej ceny v zmysle § 1 ods. 1 nariadenia SNR č. 104/1946 a tento výmer bol verejnou listinou dokazujúcou vlastnícke právo prídelfcu k prídelfenej pôdohospodárskej nehnuteľnosti, na základe ktorej príslušný knihový súd urobil záznam vlastníckeho práva v prospech prídelfcu bez podmienky dodatočného ospravedľnenia. Vlastnícke právo teda nadobudli prídelfcovia priamo na základe výmeru a pre vznik vlastníckeho práva sa už nevyžadoval zápis do pozemkovej knihy. Žalobcovia na základe takto vysloveného názoru aj najvyšším súdom SR (rozsudok sp. zn. 2Cdo/51/2000) uplatnili svoj nárok a o vlastníctve svojich právnych predchodcov nemali pochybnosť. Pokiaľ súd poukázal na to, že nadobudnuté vlastnícke právo na základe výmeru nebolo absolútne a za určitých podmienok sa predpokladala aj strata vlastníctva odňatím prídelfu alebo iným spôsobom, v rozhodovanom prípade nebola splnená ani jedna podmienka na stratu vlastníctva právnych predchodcov žalobcov. Rozhodnutie o odňatí prídellového majetku totiž patrilo povereniu pre pôdohospodársku a pozemkovú reformu, avšak právnym predchodcom žalobcov tento prídelf relevantným rozhodnutím nikdy nebol odňatý. V zmysle ustanovenia § 132 ods. 1 Stredného občianskeho zákonníka nadobudnuté vlastníctvo zaniklo aj tým, že sa ho vlastník vzdá, avšak vlastníctva sa nebolo možné vzdať k veciam, ktoré podľa predpisov o tom vydaných nemožno voľne scudziti. Nescudziteľný majetok teda nebolo možné scuziti bez úradného súhlasu, čo je aj daný prípad, ak sa prihľadá na § 110 Stredného občianskeho zákonníka, kde je uvedené, že vlastnícke pomery k pôde, založené na zásade pôda patrí tým, ktorí na nej pracujú, sa spravujú Občianskym zákonníkom, pokiaľ osobitné predpisy neustanovujú inak. Vzdaniu sa prídelfu bolo možné aj v prípadoch, ak z prejavu vôle prídelfcu vyplývalo, že jeho úmyslom bolo darovať nehnuteľnosti štátu a ak štát ponuku daru prijal, nadobudol vlastníctvo štát titulom platnej darovacej zmluvy. Ak nedošlo k platnej darovacej zmluve, vlastníctvo prídelfcu bolo zachované, čo je aj prípad právnych predchodcov žalobcov. Právni predchodcovia žalobcov sa nehnuteľností na základe výmeru ujali ako vlastných, na nich reálne aj hospodárili a toto v spore nikto nespochybnil a to po dobu dlhšie ako 4 roky, pokiaľ na nich nezačal hospodáriť štátny majetok proti ich vôli. Ani listiny, na ktoré poukazoval súd prvej inštancie vo svojom odôvodnení nepreukazujú stratu nadobudnutého vlastníctva titulom vzdania sa prídelfu sporných nehnuteľností, pretože v zmysle ust. § 132 ods. 1 platného Občianskeho zákonníka č. 141/1950 Zb. sa vzdanie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti ako jednostranný právny úkon mohol vykonať len písomnou formou, nehnuteľnosť musela byť presne identifikovateľná a listina datovaná a podpísaná. Odvolatelia sa nestotožnili ani s právnym názorom súdu prvej inštancie vyjadrenom v bode 45. odôvodnenia s poukazom na rozsudok NS SR č.k. 2Cdo/51/2000 zo dňa 28.9.2000. Nemožno s takýmto názorom súhlasiť, pretože ak by tomu tak bolo, znamenalo by to, že reštitučné zákony, ktorých účelom je náprava niektorých majetkových krívd by založili nové krivdy. Popri nároku na vydanie veci podľa reštitučného zákona nemožno tak vylúčiť nárok na ochranu vlastníctva podľa Občianskeho zákonníka, čo je aj tento prípad. Nesúhlasili ani s konštatovaním súdu v bode 46. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, podľa ktorého na preukázanie vlastníckeho práva nemení nič, ani skutočnosť, že na základe výmeru o vlastníctve pôdy bolo v časti prídelfu zapísané

vlastnícke právo právnych predchodcov žalobcov a ktoré nadobudli žalobcovia a je evidované na LV č. XXXX kat. úz. W. k súčasným parcelám KN E 6414/5, 6414/17 a 6414/18, a to z dôvodov vyslovených právnym názorom Najvyššieho súdu SR vo svojom rozsudku z 26.5.2009 č.k. 3Cdo/45/2008. Vyplýva z jeho, že správnosť výmeru a jeho súlad s vtedy platnými predpismi nie je možné v súčasnosti preskúmať a takýto správny akt treba považovať za právny akt bezchybný. Obdobný záver vyslovil aj Najvyšší súd SR v rozsudku 4Cdo/123/2003, v ktorom vyslovil názor, že výmery a prídellové listiny ako verejné listiny boli a sú aj v súčasnosti dokladmi o vlastníctve prídeltcov k prídeleným nehnuteľnostiam a sú vkladu schopnými listinami a že mimo rámec správneho súdnictva všeobecný súd nie je oprávnený skúmať vecnú správnosť správneho aktu a že ho môže preskúmať len so zreteľom na to, či ide o nulitný, ničotný správny akt, t.j. vydaný absolútne vecne nepríslušným správnym orgánom. Vzhľadom na uvedené teda nesúhlasia s konštatovaním súdu uvedeným v bode 49. odôvodnenia, že pri rozhodnutí vychádzal z toho, že žalobcovia nepreukázali, že ich právni predchodcovia boli v čase smrti vlastníckmi dotknutých nehnuteľností, preto súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

15. K podanému odvolaniu žalovaný v 1. rade podal písomné vyjadrenie a zastával stanovisko, že ani jeden z odvolacích dôvodov nie je daný. Žalobcovia v odvolaní len zopakovali svoje tvrdenia, ktoré už uviedli pred súdom prvej inštancie a s ktorými sa tento dostatočne vysporiadal a žalovaný k týmto tvrdeniam nič nové nedoplnil. Vo svojom slohovitom odvolaní a dokonca ani pred súdom prvej inštancie neoznačil žiadne nové dôkazy, ktoré by boli spôsobilé preukázať pre vec právne významnú skutočnosť. Podľa názoru tohto žalovaného súd prvej inštancie dospel k správnym skutkovým zisteniam, keď zistil, že v čase smrti V. X. a jeho manželka Anna neboli vlastníckmi žalovaných nehnuteľností. Pre úplnosť ešte poznamenal, že z konania vyplynulo, že žalobcovia do konania predložili dva výmery o vlastníctve pôdy, a to jeden bez pečiatky poverenictva Pôdohospodárstva a pozemkovej reformy v Bratislave a druhý s tzv. michalovskou pečiatkou. Bez iného tieto listiny nespĺňajú podmienku preukázania vlastníctva. Rovnako v konaní bolo preukázané, že predložené výmery boli žalobcami zabezpečené z archívu mesta Michalovce, čo rovnako nasvedčuje záverom súdu a dôvodom rozsudku, že právni predchodcovia žalobcov o vlastníctvo prišli a v čase smrti neboli vlastníckmi nehnuteľností (ods. 40, 41, 42, 43 a 44 odôvodnenia). Uvedené dôvody rozsudku svedčia i o tom, že nemohli vlastníctvo nadobudnúť ani vydržaním. Tvrdeniu žalobcov, že boli tzv. automatickými vlastníckmi nehnuteľností na základe výmerov nenasvedčuje ani právny názor Ústavného súdu SR, ktorý v náleze z 20.12.2017 pod č.k. I. ÚS 460/2019 uvádza, že majetkoprávny osud predmetných parcel v plnom rozsahu sa vzťahuje aj na toto konanie, veľmi neodôvodňuje záver o existencii vlastníckeho práva žalobcov na základe výmeru, ktorý však nikdy nebol intabulovaný do pozemkovej knihy, hoci pre derivatívny spôsob nadobúdania vlastníckeho práva intabulácia bola potrebná (§ 424, § 431 VOZ a zákon č. 90/1947 Zb. o vykonaní knihového poriadku). Žalovaný v 1. rade ďalej tvrdil, že vlastníctvo prídeltcov V. X. a manželky Anny zaniklo a v roku 1955 im bol do vlastníctva prídeltovou listinou zo dňa 2.2.1955 prídeltovaný iný stavebný pozemok v kat. úz. W. parc. č. 6401/3 o výmere 800 m² ako stavebný pozemok a tak si dáva otázku, prečo a z akého dôvodu by im inak v roku 1955 bol prídeltovaný pozemok ako náhradný pozemok, keby neboli o pôvodný prídelt z roku 1946 prišli, čomu nasvedčujú aj v konaní vykonané dôkazy i závery súdu. Celé dokazovanie svedčí o takom konaní a nečinnosti právnych predchodcov žalobcov od roku 1946 ohľadne vlastníctva žalovaných nehnuteľností, pričom nezaplatili ani kúpnu cenu a štát si voči nim úspešne uplatnil cenu za užívanie nehnuteľností. Žalovaný v 1. rade nadobudol predmetné nehnuteľnosti riadnou kúpnu zmluvou od vlastníka nehnuteľnosti zapísaného v katastri nehnuteľností v dobrej viere a bezpochyby by k času konania o žalobe nadobudol žalované nehnuteľnosti vydržaním. Žalobcami tvrdené a preukázané skutočnosti, že im k časti parcel výmeru bolo zapísané vlastnícké právo v evidencii nehnuteľností, sú vo vzťahu k predmetu konania preto právne irelevantné. Z konania vyplynula aj zjavná absencia legitímneho očakávania žalobcov, ktorí boli nečinní od roku 1946, v dôsledku čoho nemôže byť ani naplnená preventívna funkcia ich žaloby, a teda nie je daná ani naliehavosť právneho záujmu na jej podaní. Tiež podľa žalovaného v 1. rade nie je naplnený odvolací dôvod, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobcovia totiž v odvolaní ani neuviedli, o ktorý z týchto spôsobov nesprávneho právneho posúdenia súdu prvej inštancie ide, teda, či namieta neaplikovanie príslušnej právnej normy alebo aplikovanie nesprávnej normy alebo aplikovanie správnej normy, avšak jej nesprávnej interpretácie. Poukazovanie žalobcov na doterajšiu súdnu prax je nedôvodné, pretože táto súdna prax je už prekonaná, a to predovšetkým nálezmi Ústavného súdu SR sp.zn. I. ÚS 460/17-73, ale aj I. ÚS 549/2015 a I. ÚS 151/2016, kde Ústavný súd SR pre kolíziu záujmu žalobcov a žalovaných dal prednosť vlastníctvu nadobudnutému v dobrej viere, čomu svedčí všeobecne uznávaná predstava spravodlivosti. Vzhľadom k uvedenému navrhol žalovaný v 1. rade

napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť a priznať žalovanému v 1. rade plnú náhradu trov odvolacieho konania.

16. K vyjadreniu žalovaného v 1. rade podali vyjadrenie žalobcovia, v ktorom sa ohradili voči poučovaniu žalovaného v 1. rade, čo sa týka koncipovania odvolania žalobcov a vzhľadom na takýto konfrontačný a poučovací charakter vyjadrenia nebudú ďalej zaujímať stanovisko k jeho vyjadreniam a zotrvali na svojom odvolaní.

17. Na to reagoval vyjadrením žalovaný v 1. rade s tým, že podľa neho vo svojom vyjadrení k odvolaniu zachoval slušný tón a z jeho strany nedošlo k žiadnemu poučovaniu žalobcov. Zastáva stanovisko, že žalobcovia neunesli v konaní dôkazné bremeno, súd prvej inštancie dospel k správnym skutkovým zisteniam a na základe toho aj správne rozhodol.

18. Zo strany žalovaného v 2. rade vyjadrenie k odvolaniu podané nebolo.

19. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd spor prejednal na základe podaného odvolania podľa ust. § 385 ods. 1 CSP bez nariadenia pojednávania. Po konštatovaní, že odvolanie bolo podané včas a oprávnenou osobou, preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a 380 CSP a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 3. decembra 2020, pričom verejné vyhlásenie bolo v zmysle ust. § 219 ods. 1, 3 CSP riadne oznámené.

20. Odvolatelia, ako vyplýva z dôvodov odvolania, použili odvolacie dôvody podľa § 365 os. 1 písm. f/ a h/ CSP. Podstata odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP spočíva predovšetkým v nesprávnom postupe súdu prvého stupňa pri hodnotení výsledkov dokazovania. Dôsledkom je to, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývajú alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané či vyplývajú z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov. K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil.

21. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku a predchádzajúceho procesného postupu súdu v konaní z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov a v rozsahu námietok vymedzených v podanom odvolaní dospel k záveru, že odvolanie nie je opodstatnené a uplatnené odvolacie dôvody nie sú preukázané. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu dostatočnom pre úplné zistenie skutkového stavu, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa zásad vyplývajúcich z ust. § 191 a nasl. CSP, z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správne závery o právach a povinnostiach sporových strán, pričom rozsudok aj náležite odôvodnil a odvolací súd nezistil ani pochybenia v procesnom postupe súdu prvej inštancie porušujúce procesné práva strán alebo právo na spravodlivý proces, ani žiadnu z procesných väd konania, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Ani ďalšie skutočnosti uvedené v odvolaní neumožňujú odvolaciemu súdu prijať iné závery a nie sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku, preto ho odvolací súd ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP.

22. Podľa § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Súd prvej inštancie podrobne a precízne uviedol v dôvodoch napadnutého rozsudku svoje úvahy, argumentoval správnymi právnymi predpismi. Odvolací súd sa v prevažnej miere stotožňuje s presvedčivými a vyčerpávajúcimi dôvodmi napadnutého rozsudku, odkazuje na nich a na zdôraznenie správnosti rozsudku uvádza:

23. Predovšetkým odvolací súd potvrdil výrok rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým bolo konanie čiastočne zastavené v dôsledku späťvzatia žaloby žalobcami v tejto časti. Žalobcovia sa totiž odvolali proti rozsudku v celom rozsahu a žiadali ho zrušiť v celom rozsahu. Z akého dôvodu podali odvolanie aj proti I. výroku rozsudku však neuviedli. Odvolací súd len dodáva, že tak súd ako aj žalobca je úkonom späťvzatia žaloby viazaný.

24. Je pravdou, že nemožno súhlasiť s názorom súdu prvej inštancie uvedenom v odôvodnení svojho rozhodnutia (bod 45.), kde sa stotožnil s právnou argumentáciou oboch žalovaných, že sa žalobcovia mali domáhať svojich práv podľa reštitučného zákona 229/1991 Zb. Ústavný súd SR nálezom sp. zn. III. ÚS 16/2020 z 28.3.2012 dospel k záveru, že reštitučné predpisy neboli vydané pre ten účel, aby spôsobili zánik vlastníckeho práva oprávnených osôb, ale aby im uľahčili obnovenie tohto vlastníckeho práva a ak došlo k zabratiu majetku štátom bez právneho dôvodu, osoba nestratila svoj vlastnícky vzťah k tomuto majetku a nič nebráni tomu, aby sa svojho nároku, resp. finančnej náhrady domáhala žalobou, opierajúcou sa o všeobecné predpisy občianskeho práva. Súd prvej inštancie však zároveň nevytlúčil podanie žaloby aj podľa všeobecných predpisov, keď v poslednej vete odseku 45. uviedol, že „prípadne pre účely občianskoprávnej žaloby o určenie vlastníckeho práva je potrebné preukázať, že prídel odňal nepríslušný orgán. To všetko však nič nemení na konečnom vecne správnom rozhodnutí vyjadrenom vo výroku II. napadnutého rozsudku.

25. Podstatou odvolacích námietok žalobcov bolo v prvom rade, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil ich nárok a nimi predkladané dôkazy, hlavne výmer o pridelení predmetných nehnuteľností daný ich právnym predchodcom Jánovi a Anne Dobrovolským. Namietali, že nebolo v jeho právomoci ako všeobecného súdu skúmať správnosť výmeru a že výmer bol a aj v súčasnosti slúži ako doklad o vlastníctve. Odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie nezaložil svoje rozhodnutie na vecnom preskúmaní predmetného výmeru, a prípadnej jeho nesprávnosti, ale na okolnostiach, ktoré nasledovali po jeho vydaní a v spore boli preukázané početnými dôkazmi. Ani odvolací súd nespochybňuje judikatúru o preukázaní vlastníctva výmerom o pridelení nehnuteľností, avšak každý jeden prípad je potrebné posudzovať individuálne a vo svetle všetkých vykonaných dôkazov a s tými sa súd prvej inštancie do dôsledkov vysporiadal.

26. Podľa § 132 ods. 1,2 zák. č. 141/1950 Zb. tzv. Stredný občiansky zákonník, Vlastníctvo sa stráca najmä tým, že ho nadobudne niekto iný, alebo že sa ho vlastník vzdá. Vzdať sa nemožno vlastníctva k veciam, ktoré podľa predpisov o tom vydaných nemožno voľne scudziť. Nie je tam teda zmienka o výslovnej povinnosti formálneho písomného vzdania sa vlastníctva s náležitosťami podľa § 113 ods. 1 Stredného občianskeho zákonníka, pretože to platí v prípade prevodu vlastníctva k nehnuteľnostiam. Vo vysvetlivkách (komentári) k tomuto ustanoveniu je jednoznačne rozlíšený prevod a prechod vlastníctva, ktorý je na základe zákona, výkonom súdu alebo národného výboru. Vlastníctvo právni predchodcovia žalobcov nadobudli na základe výmeru v súlade s vtedy platným právnym predpisom, z vykonaných dôkazov jednoznačne vyplynulo, že sa prídelu vzdali, sú o tom listinné dôkazy (zoznam odchádzajúcich prídelcov, nepreukázanie zaplataenia ceny prídelu, vyrubený poplatok za užívanie nehnuteľností predstavujúcich prídel, nová prídelová listina o pridelení stavebného pozemku, konečný prídelový plán z roku 1955, kedy boli aj predmetné pozemky ako konfiškát prikázané Štátnym majetkom Strážske, atď.. Požadovať preukázanie formálnej listiny označenej ako vzdanie sa prídelu s presným označením a identifikovaním nehnuteľností je v kontexte týchto dôkazov neprijateľné. Tu je potrebné poukázať aj na skutočnosť, že s najväčšou pravdepodobnosťou sa tak pôvodní prídelcovia ako aj následne ich právni nástupcovia necítili byť vlastníkami týchto nehnuteľností, nežiadali o ich vydanie podľa reštitučných zákonov ale ani podľa všeobecných predpisov, až žalobou v roku 2018 (na rozdiel od nástupcov F. M., ktorí si reštitučný nárok uplatnili).

27. V neposlednom rade nemožno nespomenúť princíp ochrany dobromyseľného nadobúdateľa podľa najnovšej judikatúry Ústavného súdu SR a Najvyššieho súdu SR. Žalovaný 1. nadobudol vlastníctvo k predmetným nehnuteľnostiam v dobrej viere zákonným spôsobom bez akýchkoľvek pochybností, nadobudol ich od vlastníka zapísaného v katastri nehnuteľností, keď sa tomuto navrátilo vlastnícke právo právoplatným rozhodnutím príslušného orgánu podľa reštitučných predpisov. Ústavný súd nálezom I. ÚS 151/2016 20/2017 z 3. mája 2017 vyslovil, že treba prihliadnuť na princíp všeobecnej spravodlivosti, keď je nutné zvažovať všeobecné súvislosti kolízie základných práv, ako aj individuálne okolnosti konkrétneho rozhodovaného prípadu. Vyššie riziko má nie byť nedbalý vlastník než nadobúdateľ v dobrej

viere, pretože tento nie je schopný sa nijako dozvedieť o tom, ako vec opustila vlastníkovú sféru a dostala sa na list vlastníctva prevodcu po zákonom určenom správnom (katastrálnom) konaní.

28. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny vrátane správnych výrokov o trovách konania (proti ktorým odvolatelia dali odvolanie len ako súvisiacim výrokom a osobitné námietky nevzniesli).

29. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1,2 CSP v spojení s § 225 ods. 1 CSP. Žalobcovia neboli so svojím odvolaním úspešní, a úspešní boli žalovaní. Žalovaný v 1. rade bol v odvolacom konaní aktívny, uplatnil si nárok na náhradu trov odvolacieho konania, žalovanému v 2. rade preukázateľne trovy odvolacieho konania nevznikli.

30. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je

podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).